

ΡΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Ἐν Ἀθήναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φράγκα 11
Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα χρυσᾷ 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΣΤΟΝ ΤΡΙΚΟΥΠΗ

Τὸν μάδησες, τὸν ἔγδαρες,
 Τρικούπη, τὸ λαό σου,
 Μὲ τ' ὄνειρο περίσσευμα
 Τ' ἀπίστευτ' ὄνειρό σου,
 Τὸν μάδησες, τὸν ἔγδαρες,
 Τὸν ψόφησες καὶ πάει,
 Τοῦ τρῶς στοὺς φόρους τὸ ψωμί
 Μιαζῆ μὲ τὸ προσφαί.
 Κύττα τριγύρω σου νὰ δῆς
 Τί χαλασμός Κυρίου,
 Βάλαν οἱ φόροι σου φωτιά
 Παντοῦ τοῦ ἐμπορίου,
 Κανόνια δῶ, κανόνια κεῖ
 Κανόνια βροντοσκᾶνε,
 Οἱ ἔμποροι δὲ ξέρουνε
 Τί πέρνουν, τί πουλᾶνε
 Κι' ἐκεῖ ποῦ ὁ τελώνης σου
 Τὰ κέρδη τοὺς ἀρπάζει
 Τὸ φοβερό συνάλλαγμα
 Τὴν πίστι τους ἀλλάζει.
 Ἀποσταμένος ὁ ζευγᾶς
 Τῆς γῆς τὰ σπλάχνα σχίζει

Καὶ σπέρνει... μὰ τὸ γέννημα
 Εἰσπράχτορας θερίζει.
 Ἐστὰ βώδια του, ἔστ' ἀλέτρι του
 Ὁ τοκιστῆς ἔξαμόνει
 Φόροι καὶ χρέη βόσκουνε
 Ἐσάν ποντικοὶ ἔστ' ἀλώνι.
 Κύττα τριγύρω σου, νὰ δῆς
 Ὡς κι' ὁ Μωριάς π' ἀχρήζει
 Ἐστὴ μακρυνὴ Ἀμερικὴ
 Τὴν πλώρη του γυρίζει,
 Διωγμένος ἀπ' τοὺς φόρους σου
 Τὰ χώματά τ' ἀφίνει
 Καὶ πάει Κολόμβος τοῦ παρᾶ
 Ἐστὴν τζέπη του νὰ γείνη.
 Τὸν μάδησες, τὸν ἔγδαρες
 Τρικούπη τὸ λαό σου
 Ἐλέησέ τον, Κύριε,
 Κατὰ τὸ ἔλεός σου,
 Δέν περισσεύει τίποτε
 Ἀπ' τὴν κακομοιριά του
 Καὶ μοναχὸ περίσσευμα
 Θὰ πάρης τὴν προβεῖά του.

Ο ΚΛΕΠΤΗΣ ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Τὸν ἐπιαταν ἐπὶ τέλους καὶ τὸν ἐπιαταν εὐτυχῶς οἱ Γάλλοι. Ἐδῶ μποροῦσε νὰ ἐξακολουθῇ τὸ ἔργον του μὲ πολὺ μικρὰς ἐνοχλήσεις, συλλαμβανόμενος ἕως ἐνίοτε καὶ φυλακίζόμενος ἀλλ' ἀπολυόμενος, χωρὶς νὰ δικασθῇ, δι' ἐπιχωρ κομματικῶν μέσων, καθὼς τὸ κατώρθωσεν, ὅτε διέπραξε τὴν κλοπὴν τοῦ Καπράλου. Ἔβλεπε ὅλοι μας οἱ κλέπται νὰ ἐφέροντο ὡς αὐτὸς, ἤτοι νὰ μετέβαινον πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ ἐπαγγέλματός των εἰς τὴν Ἑσπερίαν μακρὰν τῆς ἰσχυρᾶς προστασίας ἣν παρέχουσιν αὐτοῖς ἐνταῦθα τὰ πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τοὺς ἀνακοιτὰς παντοδύναμα *μπιλλιετάκια* βουλευτῶν ἢ κομματάρχων. Τί βγαίνει ἂν παρ' ἡμῶν ἐνίοτε τοὺς καθίζουσαν ἐστὶ φρέσκο; Βγαίνει μόνον τὸ φωτογράφημα των εἰς τὴν Λιποπότικὴν Πινακοθήκην τοῦ Φον Κολοκοτρῶνη καὶ τίποτε περισσώτερον. Φυλακίζεται εἰς αὐτὴν τὸ ἀντίτυπον καὶ ἀφίεται ἐλευθέρου τὸ πρωτότυπον.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα αἰσχρὸς καὶ τὰ τέκνα της! Ὁ προωρισμένος σήμερον διὰ τὰ ἐδῶλια τοῦ κακουργιοδικείου Σηκουάνης κλέπτης τοῦ Νομισματικοῦ Μουσείου μας λέγεται *Περικλῆς* καὶ κλέπτης ὡς εἶχεν ἐδῶ ἐν Ἀθήναις τὰς καλλιτέρας σχέσεις, εἰσῆγετο εἰς οἰκογενεῖας καὶ ἀνηγορεύετο φέρων νωπὸν ἐτι ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ τὸ στίγμα τῆς κλοπῆς, διδάσκων τοῦ δικαίου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ μὲ τὸν ἐπίζηλον βεθλὸν του *Μιὰν καλῶς*.

Ἰπὸ φιλοσοφικὴν ἐποψίν ἐξεταζόμενος τοιοῦτος κλέπτης εἶναι ἀνεύθυνος, ἀνευθυνότερος καὶ τοῦ πλέον ἀνευθύνου συναγματικοῦ βασιλέως.

Ὁ Ραφτόπουλος ἐκλεπε, χωρὶς νὰ θεωρῇ αἰσχρὸν τι καὶ ἄτιμον τὸ κλέπτειν. Ἦτο κοινωνιστῆς, ἦτο ὀπαδὸς τῆς κοινοκτημοσύνης· πρεσβεῶν ὅτι οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα ἐπὶ τοῦ περιττοῦ, ἐν ὅσῳ οἱ λοιποὶ στεροῦνται τοῦ ἀναγκαίου. Προέβαινε μάλιστα ἐτι πρὸς, καθὼς λέγουσιν. Ἐλεγεν εἰς φίλον του, ἀπειθίζοντα αὐτὸν ἐπὶ τῇ κλοπῇ τοῦ Καπράλου.

— Ἐγὼ ἐννοῶ νὰ ζῶ ἀξιοπρεπῶς. Ὅταν δὲν δύναμαι νὰ ατορθώσω τοῦτο διὰ τῶν ἰδίων μου μέσων λαμβάνω αὐτὰ

παρὰ τοῦ ἔχοντος. Τὸ νὰ ἔχη ἐκεῖνος, ἐνῶ ἐγὼ στεροῦμαι εἶναι ἔγκλημα, καὶ ἂν ὁ νόμος ἦτο λογικώτερος καὶ ψυχολογικώτερος ἐκεῖνον ἔπρεπε νὰ τιμωρῇ.

Ἄλλ' ὁ Ραφτόπουλος ἔχει καὶ ἄλλην φιλοσοφικὴν ὑπεράσπισιν ἑαυτοῦ.

Ἦτο κλέπτης ἐξ ἰδιοσυγκρασίας.

Τὸ κλέπτειν ἦτο μονομανία δι' αὐτόν.

Ἐγεννήθη κλέπτης.

Κλέπτης καὶ ἐν τῇ πραγματικότητι καὶ ἐν τῇ ποιήσει, καθὼς ἀποδεικνύουν οἱ στίχοι του.

Τὸ κλέπτειν ἦτο πάθημα τοῦ ὄργανισμοῦ δι' αὐτόν, ἦτο νόσημα, χρόνιον νόσημα τὸ ὅποιον θ' ἀπέβαινε *πολυχρόνιον*, ἂν ὁ ἡμέτερος Θωμόπουλος τ' ἀφινε ν' ἀγίαση.

Οἱ Παρισίνοὶ δικασταὶ οἵτινες θὰ δικάσουν τὸν *Περικλέτορα* αὐτόν τοῦ Νομισματικοῦ, τὸν τόσῳ κωμικῶς ἐπ' αὐτοφούρῳ συλληθθέντα, θ' ἀκούσουν ἕως πολλὰ φιλοσοφικὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ αὐτοῦ παρὰ τῶν συνηγόρων του, ἐν τῇ δίκῃ ταύτῃ περὶ *Διεθνούς Κλοπῆς*. Ἀλλὰ πλέον ἢ πᾶς ἄλλος θὰ ἦναι εἰς θέσιν νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν ὁ *Μιὰν καλῶς* αὐτὸς τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, οὗ *Μιὰν καλῶς* ἐκλεψε τοὺς θησαυροὺς, ἀλλ' ἀπεδείχθη κάκιστος κλέπτης, διότι ἤξευρε νὰ κλέψῃ μόνον, ὅχι καὶ νὰ κρύψῃ.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

ΤΟ ΧΑΝΙ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ ΩΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ — Πολὺ εὐφυῶς καὶ ἐπιτηδεῶς διεξήγαγε τὸ ἐναγώνιον ἔργον τοῦ κριτικοῦ ἐν τῷ διαγωνίσματι περὶ ἐπιγραμμάτων εἰς τὸ Χανὶ τῆς Γραβιάς ἡ ἐπὶ τούτου Ἐπιτροπὴ Ὁ εἰσηγητὴς αὐτῆς κ. Ἰωάννης Καμπουρογλος τοὺς ἐδῶσε κ' ἐκατάλαβαν τοὺς ἀποπειραθέντας νὰ περάσουν εἰς τὴν ἀθανασίαν δι' ὀλίγων στίχων ἐπὶ τοῦ μνημείου, εἰς βάρος τοῦ γυιοῦ τ' Ἀνδρούτσου καὶ τῶν ἐκατὸν δεκαοκτὼ παληκαριῶν του. Οὐδεὶς τῶν ἀποπειραθέντων τὰ ἐπιγράμματα των ποιητῶν ἐκρίθη ἄξιος βραβεύσεως. Τὰ κορυφαία τούτων ἔτυχον ἑνὸς πρώτου ἐπαίνου, ὅστις ὡμοίωζε μὲ τὸ ξεπροβοδισμα ποῦ κάμνει εὐγενῆς οἰκοκυρὰ εἰς μ ο υ σ α ρ η ν μ ἡ ἐννοοῦντα ὅτι ἡ ἐπίσκεψίς του τὴν ἠνώχλησεν. Ἄλλ' οἱ ὄροι τοῦ διαγωνίσματος ἦσαν φοβεροί. Ἀπῆται νὰ κλεισθῇ ὅλη ἡ ἐνδοξὸς σελὶς τῆς ἱστορίας τοῦ Χανιοῦ εἰς ἕξ δημῶδεις στίχους εἰς ἕξ μόνον τῷ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἦ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετῴφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Ὁ νέος του φίλος τῷ ἐζήτει νὰ διαπράξῃ τι τερατώδες ἔγκλημα σχεδόν, κατὰ τὰς ἰδέας τῶν ὁμοθησῶν αὐτοῦ μουσουλμάνων, καὶ ὅμως συνηθάνετο ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ τῷ ἀρνηθῇ τὴν ἐκδούλευσιν ταύτην.

Ἄλλως δὲ ὁ λογαγὸς ἐφαίνετο διακριτικὸς, διότι ἀπλῆν πληροφορίαν μόνον ἐζήτει.

Ἰκανῶς ἀμνηχανῶν καὶ σφόδρα τεθλιμμένος ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ τοῦ πρώτου διαθήματος τοῦ Ὁρζερῆ παρὰ τῷ Βεργονσέ, ὁ Μιυράτ ἐσκέπτετο νὰ συμβουλευθῇ τὴν μητέρα του, ἣν

τροφερῶς ἠγάπα καὶ ἣτις πάντοτε τῷ ἔδωκε καλὰς συμβουλὰς εἰς σοβαρὰς περιστάσεις.

Ἡ Γκιρινὲ χανούμ, χήρα τοῦ Μιχμουῦτ Βέη, πατὴρ τοῦ Μιυράτ ἐφέντη, εἶχε γεννηθῇ ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ κηῆκεν εἰς παλαιὰν οἰκογενεῖαν ἐξ ἧς ἐγένοντο πασσάδες ἄλλοτε ἐν τῇ αὐτοκρατορίᾳ.

Ὅθεν οὐδὲν εἶχε τὸ κοινὸν μετὰ τῶν ὑπὸ δουλείαν γυναικῶν αἵτινες τίχτουσι σουλτάνον, ἀλλὰ μένουσιν οὐχ ἦττον πλάσματα ἀνευ νοημοσύνης καὶ πολλᾶκις ἀνευ καρδίας. Ἦτο εὐπαίδευτος, πεφωτισμένη καὶ ἀνεξίθρηστος, ὡς καὶ λίαν προσηλωμένη εἰς τὴν θρησκείαν αὐτῆς.

Θὰ εἶχε δὲ τὰς ἀρετὰς ταύτας, ἄς σπανίως συναντᾶ τις παρὰ ταῖς γυναιξὶ τῶν ὀθωμανῶν, ἀφοῦ μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός της, ὃν ἐλάτρευεν, ἔστειλε τὸν υἱὸν της νὰ σπουδάσῃ εἰς τὴν Γαλλίαν καὶ κάλλιστον ἐθεώρει ὅτι ἀπεκόμισε μεθ' ἑαυτοῦ νέας ἰδέας καὶ φιλελεύθερα φρονήματα.

Ἐν τούτοις ὁ Μιυράτ δὲν εἶχεν εἰσέτι τολμήσει ν' ἀνοίξῃ τὴν καρδίαν του καθ' ἕλοκληρίαν εἰς αὐτὴν καὶ νὰ τῇ ὁμολογήσῃ ὅτι ἐπεθύμει νὰ νυμφευθῇ χριστιανὴν ἀλλ' ἐφρόνει ὅτι ἠγγικεν ἡ ὥρα ὅπως τῇ ἐμπιστευθῇ σχέδιον οὗ τὴν ἐπιτυχίαν δὲν ἐπίστευε. Ἦθελε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ ἂν δὲν θὰ ἦναντιόνετο εἰς τὸ συνοικέσιον ταῦτο, ἐν ἧ ἀπειθῶν περιπτώσει ὁ κ. Βεργονσέ, μετενοεῖ διὰ τὴν ἀπόφασίν του ν' ἀρνηθῇ τὴν χεῖρα τῆς Ἐρριέττης εἰς μωαμεθανὸν ὅστις μόλις εἶχε τὸ ἡμισυ ἑνὸς ἑκατομμυρίου.

πολύ, ἐνθ' ἂν ἔφθασαν δύο φύλλα τῆς ἀνεκδοχοῦ Ἐφημερίδος διὰ νὰ τὴν περιλάβουν.

* *

Ο ΚΑΘΗΤΗΣ ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ ΩΣ ΕΡΑΣΤΗΣ.—Ὁ κλέπτης αὐτός εἰς δὴν ἐδόθη τὴν σημασία, ὥστε καὶ νὰ γελοιογραφῆσιν τὰ μοῦτρα του δύο τῶν σπουδαιτέρων συναδελφῶν κλέπτουται δικαίωματα σατυρικῶν φύλλων, ἧτο περίεργος ὡς ἔραστής. Καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ἐρωτῇ εἶχε τὸ πάθος τῆς κλοπῆς. Εἶχε, λέγουσιν, ἐρωμένην ἀνήκουσαν εἰς τὴν τάξιν τῶν ὀριζοντίων γυναικῶν, εἰς ἣν προσέφερε συχνὰ δῶρα ποικίλα, ὑπόπτου προελεύσεως, ὄζοντα, διότι ἀφῆκε τῇ προσέφερε πολυτίμῳ τι μεταξωτῶν ὕφασμα χειμερινόν ἐν ὥρᾳ θέρους. κοῦτι μὲ μία ντροζίνα γάντια, τὰ ὅποια κατὰ τ' ἀποκαλυπτήριά των, εὐρίσκοντο ἀνδρικότα καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἀνάρμοστα.

Ἡμέραν τινὰ μάλιστα τῆς ἐπέχε, λέγουσιν, τρία μπαττούνια, τρεῖς ὀμβρέλας ἀνδρικότα καὶ τρεῖς σφαίρας σφαιριστηρίου.

Ἐξ ἄλλου ὅμως καμμία του ἐρωμένη δὲν ἐμείνεν ἀπρόσβλητος ἐκ τῆς περὶ τὸ κλέπτειν μανίας του. Δι' αὐτὸν τὸ ῥήμα ἀγαπῶ ἦτο τῆς αὐτῆς συζυγίας μὲ τὸ ῥήμα κλέπτω.

* *

ΔΕΝ ΤΟΝ ΤΥΗΤΕΙ Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ.—Ὁ Ῥαφτόπουλος εἶναι κλέπτης μὲ πεποιθήσεις. Δὲν θεωρεῖ, ὡς εἶπομεν καὶ ἀνωτέρω, ἔγκλημα τὴν κλοπὴν. Διὰ τοῦτο δὲν αἰσθάνεται καὶ τύψιν συνειδήσεως.

* *

ΑΙ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ ΤΟΥ.—Ἐπάρχει ἐλπίς ἢ μάλλον βεβαιότης ὅτι ὁ Ῥαφτόπουλος πολλοὺς θὰ πάρῃ ἰσὺ τοῦ λαοῦ. Ἄς τρέμουν τὰς ἀποκαλύψεις του. Μόνον ἂν θελήσῃ νὰ πάρῃ ἐπάνω του αὐτὸς ἐξ ἐγωϊσμοῦ δὴν ἀπαντᾷ τις ἐνίοτε εἰς μεγάλους ἐγκλημάτια, τὴν δόξαν τοῦ τελευταίου του λωποδυτικῆ ἀνδραγαθήματος, θὰ σωθοῦν πολλοί.

* *

Η ΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΠΟΣΤΟΛΑΚΑ.—Κατόπιν τῆς συλλήψεως τοῦ Ῥαφτόπουλου, ἡ κοινὴ γνώμη ἤρχισε νὰ συμπαθῇ τὸν γέρο Ποστολάκην.

—Τί φταίει, σοῦ λέν αὐτὸς ὁ κακομοῖρης.

—Ἄ βεβαία δὲ μπόρεσαν νὰ δέιρουν τὸ γάειδαρο κ' ἔδειραν τὸ σαμάρι.

* *

Ο ΜΑΝΕΣΗΣ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.—Ἦτο στάδιον δόξης λαμπρόν, δι' ἓνα ἀνακριτὴν, αὐτὴ ἡ βρωμοδουλειὰ τοῦ Νομισματικοῦ

Μουσείου. Ὁ Μάνεσης ἔχασε τὴν δόξαν αὐτὴν μὲς ἀπὸ τὰ χεῖρά του. Ἄφησε τὸν γοργὸν Ῥαφτόπουλον νὰ μπαρναρῇ τὰ νομίσματα τοῦ Νομισματικοῦ διὰ τὸ Παρίσι κ' ἐγράψωσε μετὰ ὄριμον σκέψιν, σαφήσασαν ἐκ τῆς ὀριμότητος, τὸν ἀπόπληκτον γέρο-Ποστολάκην.

Αὐτὰ λέγει ἡ κοινὴ γνώμη, διὰ τὸν κίριον Μάνεσην, ὅστις μ' ἀνεσιν πολλὴν διεξήγαγε τὸ ἔργον τῶν ἀνακρίσεων του, ἐν τῇ μοναδικῇ αὐτῇ δι' ἀνακριτὴν ὑποθέσει.

Τί ἀπαντᾷ εἰς αὐτὰ ὁ κ. Μάνεσης; Ἄς ὑπερασπίσῃ ἑαυτὸν. Ἄφθου διὰ νὰ φυλακίσῃ τὸν Γέρο Ποστολάκην, ὡχυρῶν ὅπισθεν τοῦ ἐκ νομισμάτων τοῦ Ἀμύντου ἀγγέλων, ἡ θέσις του εἶναι ἀμυντική.

* *

ΟΙ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΑΙ ΚΑΙ ΤΑ ΒΕΒΕΣΔΙΑ ΤΩΝ.—Δὲν ὑπάρχει βεβαίως ἔμπορος μὴ παρέχων πιστώσεις. Ἄνευ πιστώσεων δὲν δύναται, παρ' ἡμῖν μάλιστα, νὰ ὑπάρξῃ ἔμποριον. Κι' ἐκεῖνο τὸ **ΕΠΙΣΤΩΣΙΣ ΔΕΝ ΔΙΔΕΤΑΙ** τὸ ἀπειλητικῶς ἀναγραφόμενον μεγάλαις γράμμασιν εἰς πολλὰ καταστήματα εἶναι πολλὰς εἰκονικὸν καὶ δὲν δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ αὐστηρῶς πρὸς ὄλους τοὺς πελάτας ἀδιακρίτως. Ἡ ἐπιγραφή αὕτη κατήντησε νὰ ὁμοιάσῃ μὲ τὴν ἐν ὑβοπωλείοις λέγουσαν Ἄπαγορεύονται τὰ ὄματα. Εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα, τραγουδοῦν, μετ' ὄλην τὴν ἀπαγόρευσιν αὐτὴν καὶ εἰς τὰ ἐμπορικά... κανονοβολοῦν. Ἄλλ' ἡ μεγάλη πίστωση δύναται νὰ μὴ βλάπτῃ, μεγάλως ἓνα μεγαλέμπορον ἔχοντα γερὰ κεφάλαια, ἐνθ' δύναται νὰ χανδακώσῃ ἓνα μικρέμπορον. Μανθάνομεν ἐξῶτικως ὅτι πολλοὶ τῶν ἐφημεριδοπωλῶν ἡμῶν εὐγενῶς προσφερόμενοι εἰς πελάτας αὐτῶν κατήντησαν νὰ ἔχουν νὰ λάβουν, ἀπὸ πεντάρη πεντάρη καὶ δεκάρα δεκάρα, ἑκατοντάδας δραχμῶν. Τώρα βεβαίως πιστεύομεν ὅτι οἱ ἀκούραστοι ἐργάται τοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημεριδῶν δὲν φοβοῦνται μήπως χάσουν τὰ λεπτὰ των ἀπὸ πελάτας τακτικούς, ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι τοιαῦτα: καθυστερήσεις βλάπτουσι πολὺ τῶν δημοσιογραφικῶν αὐτῶν ἐμπόρων τὸ συμφέρον, καθότι, κατὰ τοὺς κανονισμοὺς τοῦ Πρακτορείου, πᾶς πωλητὴς ὀφείλει νὰ πληρῶνῃ τοῖς μετρητοῖς, ἅμα τῇ παραδύσει τῶν ἐπιστρεφόμενων φύλλων καθ' ἑκάστην. Ἄς τακτοποιηθῇ παρὰ πάντων τῶν ἀγοραστῶν ἡ καθ' ἑβδομάδα τοῦλάχιστον πληρωμὴ τῶν ἀγοραζομένων φύλλων καὶ οἱ ἐφημεριδοπωλαὶ θὰ ᾔνοι κατευχαριστημένοι.

* *

ΓΡΙΒΑΣ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΣ.—Μανθάνομεν ὅτι ὁ πολὺς Γρίβας τῶν Ἀπόκρεω ἡμῶν προτίθεται νὰ παραστήσῃ τὸ Μαρτύριον τοῦ Διακου, μεθαῦριον τὴν 25 Μαρτίου, ἀλλ' ἡ Ἀστυνομία τοῦ φέρεται ἐμπόδια, κατ' ἀνωτέραν ἰσὺν διαταγῆν, διότι τοιαύτη μία παράστα-

Τὸ ἡμῖσι τοῦτο ἑκατομμύριον καταλειφθὲν ὑπὸ τοῦ συναγματάρχου Μαχμούτ Βέη ἢ Γιαμινὲ χανούμ τὸ διέθετε κατ' ἀρέσκειαν. Ὁ Μουράτ ποτὲ δὲν τῆς ἐζήτησε λογαριασμόν. Ἡρεκεῖτο ἀρνούμενος ἐκ τοῦ περιφήμου *σερτουκιοῦ* συμφώνως πρὸς τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ, καὶ ἠγνόει κἂν ἂν ἐκεῖνο τὸ *σερτουκι* περιεῖχεν ὄλην αὐτοῦ τὴν περιουσίαν. Ὁ πατὴρ του ἦτο πλουσιώτατος ἄλλοτε. Τὸ ἤξευρε τοῦτο, ἀλλ' οὐδὲν περισσότερον ἤξευρεν, οὐδόπως ἐξετάσας τί ἀπέγεινεν ὁ πλοῦτος ἐκεῖνος.

Ἄσυνήθης ἐν Γαλλίᾳ ἡ ἀδιαφορία περὶ κληρονομίας δὲν εἶναι σπανία ἐν Τουρκίᾳ, ὅπου ἕκαστος εἶναι ἡμερόβιος, μεροδουλί, μεροφαῖ καθὼς κοινῶς λέγουσιν, καὶ μὲ τὸ Ἄλλὰχ κερὶμ (ἔχει ὁ Θεός).

Ὅθεν οὐδόπως ἦτο ἀπορίας ἄξιον ὅτι ὁ Μουράτ ἠμέλησε νὰ προβῇ εἰς τὴν λεγομένην ἐκκαθάρισιν τῆς κληρονομίας του, ἀλλὰ νῦν ἤρχιζε νὰ μεριμνᾷ περὶ ἐκκαθαρίσεως τῆς θέσεώς του.

Οἱ τελευταῖοι λόγοι τοῦ λοχαγοῦ ἀντήχουν εἰσέτι εἰς τὰ ὦτά του, καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:—Ἄν ἐν τούτοις τὰ εἶχα αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια τὰ ὅποια ἀπαιτεῖ ὁ πατὴρ τῆς Ἐρρέτας, δὲν θὰ μὲ ἀπώθει πλέον. Ἄνθρωπος ἱκανὸς νὰ δώσῃ τὴν κόρην του εἰς τὸν Παπάζογλου εἶναι ἄνθρωπος τὸ χρῆμα μόνον ἐκτιμῶν.

Ἄλλὰ δύσκολον ἦτο εἰς υἱὸν σεβόμενον τόσον τὴν μητέρα του νὰ θίξῃ τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ ἐδίσταζεν εἰσέτι νὰ τὴν ἐρωτήσῃ περὶ τῆς χρήσεως τῆς πατρικῆς του κληρονομίας.

Τῷ ἤλθεν ἡ ἰδέα νὰ ἐρωτήσῃ πρῶτον ἓνα παλαιὸν φίλον τῆς οἰκογενείας του, ἓνα *μπεζιργιάν*, δηλαδὴ ἔμπορον τοῦ *τσαραιοῦ*, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν φιλίαν ἠδύνατο νὰ βασισθῇ καὶ οὔτινος ἢ τιμιότης τῷ ἐνέπνεεν ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην.

—Ὁ Χατζὴ Ἀπουλ Κερὶμ τὰ ξεῦρει ὄλα, καὶ ἄλλα πολλὰ ἀκόμη· θὰ μοῦ πῇ τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ μοῦ δώσῃ φρονίμους συμβουλὰς.

Ὁ Μουράτ εἶχε διαβῆ τὴν γέφυραν τῆς Βαλιδὲ καὶ διαπεράσει δρομίσκον φέροντα εἰς τὸ Κοντοσκάλι ὅπου κατῴκει.

Τὸ τσαρσι ἦτο δύο βήματα μακρὰν. Εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν, διέβη τὴν σεσαθρωμένην πύλιν τῆς ἀπεράντου ταύτης ἀγορᾶς, ἧτις ἀποτελεῖ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Βυζαντίου ὡς ἰδιαιτέραν τινὰ πόλιν, μετὰ περιβόλου, ὁδῶν, δρόμων, σταυροδρομίων, κρηνῶν καὶ φυτειῶν, πόλιν στεγαζομένην ὑπὸ στέγης ἐπιπέδου ἐσπαρμένης διὰ θόλων ἀπὸ τῆς ὁποίας τὰ παράθυρα διέρχεται θαμβὸν τὸ φῶς.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει αἱ ἀγοραὶ κλείονται ἅμα νυκτώσῃ καὶ μίαν ὥραν ἰδίως πρὶν ἢ κλεισθῶσι συρρέει εἰς αὐτὰς τὸ πλῆθος.

Ἡ μεγάλη ἀγορὰ ἐπλημμύρει ἐξ ὀκνηρῶν, ἀέργων καὶ ἀγοραστῶν, τόσον ὥστε ὁ Μουράτ ἐδυσκολεύθη πῶς νὰ διανοίξῃ δίοδον διὰ μέσου τῶν πυκνῶν ὀμίλων.

Εὐτυχῶς ἐγνώριζεν ὄλους τοὺς ἐλιγμούς τοῦ λαβυρίνθου τούτου, ὅπου οἱ ξένοι μετὰ δυσκολίας ἀνευρίσκουσι τὸν δρό-

σις θά δυσηρέσται· τὸν Σουλτάνον ἐπάνω εἰς τὴν ἀνταλλαγὴν τῶν παρασήμων.

* *

Ο ΑΘΛΗΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ. — Ἐντόπωσιν ἔκαμεν εἰς τὴν πανηγυρίαν τοῦ Ἀθλητικῆς Συλλόγου ὁ λόγος τοῦ κ. Γενναδίου ὁ ἐλληνοπρεπέστατος· Ἐκ τῆς πανηγύρεως ταύτης ἀπῆλθον ὅλοι εὐχόμενοι νὰ μεταβληθῆ εἰς ἓνα ὅλον Ἀθλητικὸν Σύλλογον ἢ Ἑλλάς.

* *

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ. — Διατί ἐκ τῆς τελευταίας συνδριάσεως τοῦ Πολιτικῆς Συλλόγου ἀπῆσαν οἱ τὰ πρῶτα φέροντες ἐν τῇ Ἀντιπολιτεύσει; Πολλὰ λέγονται τὰ ὅποια δὲν θέλομεν νὰ πιστώσωμεν, ἐὰν μὴ βάλωμεν τὴν χεῖρα ἡμῶν εἰς τὸν τύπον τῶν ἡλῶν.

* *

Η ΣΚΗΝΗ ΚΑΤΑ ΤΑ ΧΑΦΤΕΙΑ. — Κλητῆρ βλέπει λεωφορεῖον σταθμεῖον ἐξωθεν τοῦ Καφεῖου τοῦ Βυζαντίου.

— Εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ στέκης αὐτοῦ, κράζει πρὸς τὸν ὄδηγόν τοῦ Λεωφορείου.

Καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς δὲν ὑπήκουε, τὸν κλημνίζει ἀπὸ τῆς θέσιν του, κάθεται ὁ ἴδιος ἐκεῖ, παίρνει τὰ ἡνία ἅτὰ χεῖρα του καὶ ζητεῖ νὰ ὀδηγήσῃ τὸ λεωφορεῖον ἄλλοῦ. Ἄλλ' ὁ ὀδηγὸς πέφτει κάτω ἀπὸ τ' ἄλογα καὶ τοῦ φωνάζει:

— Τράβα ἔμπρός, ἂν σοῦ βαστάξ.

Ὁ κλητῆρ ἐσεδάσθη τὸν νέον τούτων Ἀλκιβιάδην.

* *

Η ΣΑΡΑ ΒΕΡΝΑΡ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ. — Ἐν μέχρῃ τοῦ προσεχοῦς φθινοπώρου δὲν ἔναι ἔτοιμον τὸ νέον θέατρον, ὑψίστη ἐπιφυλάσσεται τιμὴ εἰς ἐκεῖνο τὸ σαράβαλον τοῦ Μπούκουρα, τὸ ὅποτον φαίνεται ὅτι ἐννοεῖ νὰ δύσῃ μεγαλοπρεπῶς. Ἦλθεν ἐδῶ ὁ ἐργολάβος τῆς Σάρας, ἄνευ λογοπαιγνίου, καὶ ἐζήτησε νὰ ἐνοικιάσῃ ἢ τὸ Παλαιὸν ἢ τὸ Νέον θέατρον διὰ τὴν περιώνυμον ἡθοποιόν. Τί θά ἐπλήρουν ὁ κ. Μπούκουρας διὰ νὰ ἐκρημνίζετο τὸ Νέον θέατρον, ἀλλὰ καὶ τί θά ἐπλήρουν ὁ κόσμος ὅλος διὰ νὰ παρεδίθετο πλέον τὸ ἀμαρτωλὸν σαράβαλον εἰς τὸ πῦρ τὸ ἐσώτερον!

* *

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΠΕΙΡΑΙΕΙΣ. — Ἦ μεταξὺ τῶν δύο τούτων πόλεων ἀναπτυχθεῖσα ἀμιλλα καὶ ἀντιζηλία, ἀπὸ τῶν ἡμερῶν τοῦ Κομιτάτου, θά ἐξακολουθήσῃ σφοδρότερα κατὰ τὴν 25 Μαρτίου. Ὁ Πειραιεὺς θά τὸ κάψῃ κατὰ τὴν νύκτα αὐτῆς. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἂν δὲν ἐφάνῃ καλλίτερος μασκαρὰς, θά φανῇ καλλίτερος πατριότης.

* *

μον αὐτῶν, καὶ κατόπιν πολλῶν ἔτι ἐπισκέψεων, καὶ ὅπου ἕκαστον διαμέρισμα ἔχει τὸν εἰδικὸν αὐτοῦ προορισμόν.

Ἐπάρχει τὸ τμήμα τῶν ὑφασμάτων, τὰ τῶν ὄπλων, τῶν βιβλίων, τῶν πολυτίμων λίθων, τῶν παλαιῶν ἀποσκευῶν καὶ ἱματισμῶν.

Ὁ Χατζῆ Ἀπτούλ Κερίμ ἦτο τζεβαερετζῆς, ἦτο: πωλὴ τῆς πολυτίμων λίθων, τὸ δὲ κατὰστημά του εὕρισκετο εἰς τὴν ἄκραν τῆς μεγάλης ὁδοῦ τοῦ τσαρσοῦ.

Εἰς τὴν τρύπαν ἐκεῖνην, ὁ γέρον ἀδαμαντοπώλης ἦτο ἐνθρονισμένος καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, σταυροπόδι καθήμενος, μὲ τὸ ἐκ κιτρίνου ἠλέκτρου κομβολόγιον εἰς τὴν χεῖρα, σοβαρὸς ὡς ἱμαμης, ὑπερήφανος ὡς ἐμίρης, ἀναμένων τοὺς πελάτας ἐν ἀπολύτῳ ἀκινήσιᾳ, δεχόμενος αὐτοὺς μετὰ μεγαλοπρεποῦς εὐγενείας, διὰ μιᾶς μόνης λέξεως κλείων συμφωνίαν περὶ πωλήσεως πραγμάτων χιλίων λιρῶν τουρκικῶν καὶ ἀντῶν μετ' ἐξαιτίας ἀδιαφορίας ἀπὸ κιβωτίδιον μέχρι χελέων πεπληρωμένον ἀδάμαντας, λυχνίτας, σαπφείρους, σμαράγδους, καλαΐδας (περουζέδες) καὶ λοιποὺς πολυτίμους λίθους.

Οἱ *μειζουργοὶ* τοῦ Βυζαντίου δὲν ὁμοιάζουν πρὸς τοὺς ἡμετέρους ἐμπόρους. Ὁ ἐλάχιστος αὐτῶν ἔχει τὸ ὕψος πρίγκιπος καὶ τινὲς αὐτῶν κέκττηνται θησαυροὺς οὓς θά ἐζήλευον οἱ βασιλεῖς.

Ὁ Ἀβδούλ Κερίμ ἦτο ἐπίσης ὁ πλουσιώτερος καὶ ὁ μεγαλοπρεπέστερος μεταξὺ ὄλων τῶν ἀρχόντων τῆς ἀγορᾶς τῶν

Ὁ λόγος περὶ ὠραίας νεανίδος τῆς ὁποίας ὁ πατὴρ εἶνε ἀποπατοκαθαριστής.

— Ὠραία νέα, ἀλλὰ τὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατρὸς της...

— Καὶ τί σημαίνει; Τὰ ὠραιότερα ἄνθη, ὡς τὰ τῆς λεμονιάς λόγου χάριν, ὀφείλουσι τὴν ὑπαρξίν των εἰς τὴν κόπρον.

— ο — ο — ο —

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΕΩΣ

I

Ἦ ἀνοιξίς ἐπρόβαλε καὶ ὁ χειμῶνας κρύβεται
Καὶ γιὰ τὴν ἀπουσία του κανεὶς θαρρῶ δὲ θλίβεται·
Ἦ ὄλασσα ἢ βογгерη σωπαίνει κ' ἀπαλύνεται
Καὶ ὅ,τι πρὶν εἶχε θολὸ γαλάζιο τόρα γίνεται·
Φεύγουν τὰ νέφη τοῦρανοῦ, κ' ἡ κρούα γῆ ζεσταίνεται
Καὶ κάθε δένδρο καὶ κλαρὶ μ' ἀνθούς καὶ φύλλα νταίνεται,
Κ' ὄλων καὶ τοῦ ἐλάχιστου ἢ χάρις μεγαλύνεται,
Ὅστε παρκαπονούμενο κανένα δὲν ἀφίνεται...
Πάλιν λοιπὸν ἢ ἀνοιξίς καὶ ὁ χειμῶνας κρύβεται
Καὶ γιὰ τὴν ἀπουσία του κανεὶς θαρρῶ δὲ θλίβεται.

II

Βλέπεις ἐκεῖνο τὸ χωρὶο στὴν ἔμπροστινὴ ραχοῦλα
Μὲ τὴν κεραμιδιόχρωμη παλῆα τοῦ ἐκκλησοῦλα;
Σωκῆπια τὸ στολιζουνε, πλατάνια τὸ ἰσκιόνουν,
Καὶ δάση ἀπὸ λειμονιάς τ' ἀέρι του μυρόνου
Σ' τὰ κεραμιδοσκέπαστα τῆς ἐκκλησιᾶς μπαλκόνια
Φωλιάζου κ' ἀνταρεῦνται καινούργια χελιδόνια,
Καὶ ἴστῃς ἐληαῖς π' οὔναι ἔμπροστά στα ἔμπροστινὰ τὰ σπίτια
Τὰ πλεῖο γλυκόλαλα πουλιὰ, τὰ πλεῖο τρελλὰ σπουργίτια
Κάθε ἀυγὴ καὶ δειλινὸ σμίγουν μὲ προθυμία
Κ' ἀπ' τῆ λαλιά τους γίνεται τερπνὴ βαθυλωμία.

III

Τέλος χαρὰ, ἴσκιος, ὄρσια κ' ὕγια βασιλεῖαι
Ἐστὸ μέρος ἢ ἀγάπη μου ποῦ ξεκαλοκερῦει.
Χωριατοπούλαις λιόκαυταις τὴν περιτριγυρίζου
Καὶ προσπαθοῦν μὲ κάθε τι νὰ τὴν καλοκαρδίξου
Κρεμοῦν τριχλαῖς ἔς τῆς ἀγγιλιᾶς κούνια ψηλὴ νὰ στησοῦν
Καὶ πρῶτη τὴν ἀγάπη μου θά φέρουν νὰ καθισσοῦν.
Καὶ δέχεται ἢ ἀγάπη μου, — ἢ κούνια τῆς ἀρέσει —
Ἦως τρέμω καὶ πῶς σκιάζουμαι μὴ ζαλιστῆ καὶ πέση!...

Νεοσύλλεκτος

ἀδαμαντοπωλείων. Ἐγεννήθη ἐν Σμύρῃ, κατόκει ἐν Κωνσταντινουπόλει ἀπὸ τεσσαράκοντα ἐτῶν, καὶ τρεῖς μετέβη εἰς τὸ προσκύνημα τῆς Μέκκας. Ὁθεν ἦτο Χατζῆς, καὶ δὲν εἶχεν ἀνάγκη τοῦ τίτλου τούτου διὰ νὰ ἐλκῆ τὸ σέβας τῶν ὁμοθρήσκων αὐτοῦ διότι ὁ λόγος του ἦτο χρυσός.

Ἦτο ὠραῖος γέρον, ὀλίγον κυρτός, ἀλλ' εἰσέτι θαλερός· ἢ μακρὰ λευκὴ του γενειὰς ἀνεδείκνυε ζωηρότερην τὴν λάμψιν τῶν μεγάλων μαύρων ὀφθαλμῶν του· εἶχε χεῖρας εὐπατρίδου καὶ σουλτάνου μεγαλοπρέπειαν.

Τὸ ὠχρόν αὐτοῦ πρόσωπον ἐφαιδρύνθη ὅτε παρετήρησε τὸν Μουράτ· τὸν ἐχαιρέτισε θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του καὶ τῷ εἶπε μετὰ βαρείας καὶ γλυκειᾶς φωνῆς.

— Καλῶς ὦρισε, παιδί μου. Ἦξευρα ὅτι θά σὲ ἰδῶ σήμερον.

— Ἦως ἦτο δυνατόν νὰ τὸ ξεύρατε; ἠρώτησεν ὁ Μουράτ ἱκανῶς ἀπορῶν· διερχόμενος ἐξωθεν τοῦ τσαρσοῦ ἀπεφάσισα νὰ ἐμβῶ μέσα.

— Ὁ Χατζῆ Ἀπτούλ Κερίμ μαντεύει τὰς σκέψεις ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀγαπᾷ, εἶπε σοβαρῶς ὁ γέρον κοσμηματοπώλης.

— Δὲν εἶμαι τόσο ἐπιτήδειος ὅσον ὑμεῖς, Χατζῆ, ἐπανελάβε μειδιῶν ὁ ἐφέντης, διότι σᾶς ἀγαπῶ ὅσον καὶ σᾶς σέβομαι, καὶ ὅμως δὲν προβλέπω διόλου τί ὁ ἀπαντήσετε εἰς τινὰς ἐρωτήσεις... (Ἀκολουθεῖ)